

Îngerul-porumbel

Aspiranta

Îngerul-porumbel

Astăzi mi-a bătut în fereastra sinelui, îngerul-porumbel,
purta cu el o scrisoare din lăcașul albastru.
S-a așezat pe marginea clipei și s-a
odihnit,
apoi a zburat spre nevăzutul de lumină, lăsându-mi
acele foi îngălbenite
și șterse din loc în loc
de ploaia lacrimilor tănuite în pumni.
Din scrisoare, două vorbe s-au înfipt în retină -
„la timpul rânduit”;
un gând-duh m-a luminat, pe mine devenită
hrană pentru himere, mută și surdă
la dorințele sufletului.
Îngerul-porumbel s-a întors,
așezându-se pe ramura cireșului amar,
singura rămasă verde
din lupta cu iarna anunțată.
A început să mă învețe iubirea, cea de la facere, de la țipătul primar,
așa am atins umilă cărarea Împărăției,
cu pași grei de tină, stafidită din cauza închisorii din sâmburele cireșei amare.
Cu genunchii inimii pe piatra durerii, înmiresmată de crinul Măicuței,
am văzut pentru întâia oară altarul
din suflet.
Era cu candela stinsă,
fără untdelemnul iubirii.
Atunci conștiința m-a pălmuit
peste ochii mult prea orbiți de cei treizeci de arginți,
trezită din somnul uitării de sine am alergat după mirul din roua norilor,
eliberându-mă din marasmul abisal
am simțit în adânc lumina scânteii
dumnezeiești.
Acum Îngerul-porumbel îmi zâmbește dintre ramurile smochinului roditor,
iar eu iubesc fără cântar în simțire,
cât încă mai sunt.